

Horváth Ottó Lakótelepi vasbeton-rózsa

szükségtelen eladni a szavakat. hó
is hullhatna ha biztos lennék abban
amit akarok. minden messze
van így. minden verebek éhes
gyomrában tűnik el. a zongora billentyűi
tönkrementek. nem borít be többé zene
alvás közben. virág nemesíti meg a
kisebb virágot. csontot tör a csont.
az igazat megvallva
kerülnöm kell az erdőket.
megszerettem a betont. harcolni újra
nincs erőm. neked van-e?

II.

mint éhes év hallgatók.
minden civilizáció
mellső lábát töri.
rend és érthető ok nélkül
nem nyílik ki a gyermeki tenyér.
a fekvőhely üvegében lepkeszárny
lebeg anyám fejével
együtt.

Észak megörökölt felhője

a nád erősebb nálam.
mondom mindezt úgy hogy továbbra is
reménykedem puha hajladozásában.
ha isten szeretné lenni
mindenek istenének kéne lennem.
árnyékom nyeregbe bújatom

üres gyomor a patkó.
vajon mennyire vagyok középkori gondolat
a földről.

II.

szobám falán lóg hajad.
keményfejű szőrszálhasogató vagyok.
a várakozás kitölti meztelen mellkasom
az én linóleumom.
mintha körülzárt város lennék olykor:
beomlott háztetők betört ablakok.

nem etetem a madarakat kenyérmorzsával körömmel
döglött hallal hanem a repülésbe vetett hittel.
de ki hisz nekem
ki tanít meg az írásban hinni?

fordította: Bozsik Péter